

Det Anarkistiska Biblioteket

Brev till en stockholmskamrat

Anton Nilsson

Anton Nilsson
Brev till en stockholmskamrat
1907

Tidningen Brand #5 1907

www.anarkistiskabiblioteket.se

1907

Medan Amaltheamännen sutto i Karlskrona fängelse, skrev Anton Nilsson detta brev till en Stockholmskamrat!

Länsfängelset i Karlskrona 14/1 1907.

Vän och kamrat!

Den stora, gamla dalaklockan - vars tick och tack och slag så mången av samhällets olyckliga i lidanden och med längtan på frihet, sittande på den trebenta pallen och räknande dag efter dag, vecka efter vecka - slår sina sex slag på morgonen. Signalen ljuder. Alle man ur säng! Kläder tages in, kärl utflyttas, sängar uppbäddas och slås samman, golv städas - allt är som ett maskineri, igångsatt av en hands rörelse.

Ett vemodigt, dämpat kling, kling, kling, kling, intränger genom celldörren. Det är hammaren, vilande i en olycklig mans hand, som dag ut och dag in talar sitt sorgliga språk. Det låter som om hammaren omtalade den olyckliges hela levnad från början till slut och om igen, oupphörligt. Men idag, idag, så tyst, så tyst och stilla, ej ett ljud, allt är som i sömn eller utdött. Hammaren har upphört att tala, kanske blivit trött på sin sorgliga berättelse. Jo, ett: klockan låter åter höra sig, hon slår åtta slag, vilka avlösas av lätta steg, nyckelskrammel - och en celldörr öppnas. Det är den olycklige, som dömd för... men nu avtjänat straffet och som nu är fri.

Fri är han, och med ett buller stängas portarna efter honom. Sorgligt nog ej för alltid...

Solen, leende, sänder honom sina milda, härliga strålar till mötes och till tröst, vilka uppslukas med välbehag efter den långa vistelsen som i en grav.

Ödet, han går emot, när han nu blev fri, vågar jag ej omtala; det är kanske bäst att ej veta det.

Kamrat, mycken tack för brevet och porto! Jag ber om ursäkt att jag dröjt med svar så länge. Jag skriver i veckan, men hinner dock ej svara genast på alla brev. Orsaken är den att alla breven ej gå fram, varför jag får skriva om igen.

Min hälsa är god, och jag är vid mitt vanliga humör. O, om jag varit fri och fått fortsätta att kämpa den bittra, men rättvisa kampen! Falla på slagfältet är min önskan.

Med hälsningar och handslag till Eder alla kamrater i Stockholm från
Anton Nilsson.